

niveauer: Folketinget, amtsrådene og kommunalbestyrelserne.

Det er altid et problem at have et subsidiaritetsprincip i praksis, fordi de, der ikke bryder sig om en beslutning, der er taget på deres eget niveau, som måske er blevet nedstemt, og som måske har følt sig tvunget til at tage en upopulær beslutning, altid kan give et andet niveau skylden og sige, at det altså er dem deroppe eller dem derhenne, der har taget en beslutning, som vi andre ikke er enige i.

Det er vigtigt, at vi også på det internationale plan får et subsidiaritetsprincip, så vi kan fastholde vores egne traditioner og vores egne regler på visse områder. Men som også flere andre ordførere har sagt, vil en total gennemførelse af subsidiaritetsprincippet på ethvert område ødelægge alt, hvad der hedder det indre marked, ødelægge enhver form for frihed til passage over grænserne, både når det gælder personer, varer, tjenesteydelser og kapital, og det ønsker Det Radikale Venstre på ingen måde at bidrage til.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, hr. Klaus Hækkerup fremkom med nogle betragtninger om vetoretten, som gjorde mig meget betænkelig.

Jeg kan huske, da vi efter folkeafstemningen om EF-pakken i 1986 drøftede dette spørgsmål i Folketinget. Dengang var jeg medlem af Markedsudvalget, nu Europaudvalget, og det lykkedes dengang i Markedsudvalget at opnå enighed om en ganske præcis formulering, som også var forudsætningen for Folketingets godkendelse af ratifikationen af EF-pakken, nemlig den formulering, at vetoretten er en af forudsætningerne for det danske medlemskab af det, der dengang hed EF, og som nu hedder EU.

Det var en ganske klar tilkendegivelse. Det kan ikke nytte, hr. Klaus Hækkerup ryster på hovedet. Han kan slå op i den beretning, som dengang blev skrevet af Folketingets Markedsudvalg; deri står det. Vi dengang havde en meget omhyggelig drøftelse af det i Markedsudvalget, og det var faktisk en forudsætning for partiet VS dengang, at man fastslog det, for at vi kunne stemme for godkendelsen af det resultat, som var kommet ved folkeafstemningen, og som var gået os imod.

Men nu er man altså kommet dertil, at hr. Klaus Hækkerup faktisk står og siger her fra talerstolen, at vi ikke må rejse spørgsmålet om vetoretten i EU, for så vil vi få afklaret, at veto-

retten ikke eksisterer; derfor må vi hellere lægge spørgsmålet til side.

Hvis det er rigtigt, hvad hr. Klaus Hækkerup nu siger, så har hr. Klaus Hækkerups parti altså siden 1972 ført de danske vælgere bag lyset, for ved hver eneste folkeafstemning har man meddelt vælgerne, at vetoretten er forudsætningen for det danske medlemskab.

Men det har altså åbenbart vist sig, at det var – ja, faktisk en lodret løgn, som man stak ud til vælgerne ved den ene folkeafstemning efter den anden. Jeg har ikke før hørt det fremstillet på den måde, som hr. Klaus Hækkerup gør det i dag. Hidtil har alle regeringer, den ene regering efter den anden, fastholdt, at vi har vetoretten.

Derfor er jeg meget enig med hr. Kristian Thulesen Dahl, når han formulerer det på den måde, at dette selvfølgelig er et grundlag, som så på ordentlig vis skal stå i Traktaten, når det er det grundlag, som den hviler på. Jeg var meget glad for den bemærkning, hr. Thulesen Dahl kom med.

På ét punkt synes jeg jeg sporede en klar enighed hos alle partierne, nemlig med hensyn til EU-rettens forrang: Den skal i hvert fald ikke gælde forud for den danske grundlov. Det hørte jeg faktisk hele vejen rundt fra ordførerne.

Man var ganske vist fra de fleste ordføreres side modstandere af vores beslutningsforslag, men på spørgsmålet om selve grundloven synes jeg, jeg hørte det sådan, at partierne fra hr. Klaus Hækkerup og fremefter var enige om, at selvfølgelig går EU-retten ikke forud for den danske grundlov.

Men problemet er, at sådan opfatter EU-Domstolen og EU-myndighederne det i dag. De mener, at deres love og regler står over de enkelte landes forfatninger, og derfor ville jeg være meget glad, hvis vi kunne få fastslået i hvert fald i en beretning, at for så vidt angår vores grundlov, da gælder i hvert fald, at den har forrang frem for EU-retten. Det ville dog være et skridt.

Det er jo nok noget, vi alle kunne være enige om her i Folketinget, at det ikke ville være en situation, som nogen her i Danmark kunne leve med – det håber jeg da ikke – hvis vi kom derhen, at danske grundlovsbestemmelser bliver tilsidesat af EU-Domstolen. Og det kan EU-Domstolen jo sagtens finde på, for den føler sig ikke begrænset af de enkelte landes forfatninger. Så på det punkt synes jeg debatten viste, at der måske kan nås et konkret resultat.